

[Søren P. Larsen.]

kommer til Behandling, takker jeg altsaa for Meddelelsen, og jeg vil saa gemme de Bemærkninger, jeg har vedrørende Refusionspørgsmaalet, til den Dag, vi faar Lejlighed til at debattere vore Forslag her i Tinget.

Det er jo ikke saa faa Ændringsforslag, den højtærede Socialminister har stillet. Om en Del af dem gælder det, at det er Ændringsforslag, der teknisk set er begrundet i en Række Erfaringer, man har gjort. Saadan noget som i Forsorsloven at erstatte „Det sociale Udvalg“ med „Børneværnsudvalget“, naar det er dette Udvalg, der særlig skal tage sig af Børneforsorgen, kan vi naturligvis ikke indvende noget imod, ligesom der ogsaa kan være Bestemmelser i Forsorslovens § 60 vedrørende Oprettelse af Institutioner, Sygehuse og andre Hjem, som kan medføre, at der rejser sig Problemer, som maa tages op til Drøftelse, og som medfører, at der maa foretages en Ændring og gives en Beføjelse til Ministeren til efter Forhandling med de kommunale Organisationer at træffe administrativ Afgørelse i Spørgsmaal, som ikke omfattes af Lovgivningen. Det er det, Forslagets § 2 omhandler. Og saadan kunde man jo nævne en Række andre Spørgsmaal, der egentlig ikke giver Anledning til nogen voldsom Kritik, som jeg tror det ærede Medlem Hr. Villumsen udtrykte sig, fordi det er jævne og stilfærdige tekniske Ændringer, som det praktiske Liv har godtgjort Nødvendigheden af. Jeg har ogsaa altid haft den Opfattelse, at gennemfører man et saa stort Kompleks som Forsors- og Forsikringslovgivningen, saa kan det Tidspunkt meget let komme, hvor det praktiske Liv viser, at der er Bestemmelser, som har virket anderledes, end man har tænkt sig, og som derfor maa rettes. Det gælder f. Eks. Refusionsbestemmelserne, men det kan lige saa fuldt gælde en Række tekniske Bestemmelser, som findes i selve Lovgivningen.

Kommer vi dernæst til Ændringsforslaget til § 194, saa forstaar man jo nok, at hvis man løfter Indtægtsgrænsen for Normalbidraget, saa er der Penge i Ændringsforslaget. Det er jo klart, at i samme Øjeblik man løfter Indtægtsgrænsen for Normalbidraget, kan flere smutte ind under Døren, og saa kommer det til at dreje sig om betydelig

flere Penge. Jeg tror, at efter de Bestemmelser, vi har om Normalbidraget for Alimenteration, kan Udgifterne løbe op til mellem 7 og 8 Mill. Kr. Hvis man nu hæver Indtægtsgrænsen, er det jo et Spørgsmaal, hvor højt man vil komme op, men at der er Penge i dette Ændringsforslag, er ganske givet. Dertil kommer saa yderligere, at man tillige angriber fra en anden Front. Ikke nok med at man udvider selve Rammen, men man stiller ogsaa i § 9 Forslag om fra Indtægten at fradrage Skatter og Kontingenter til Ulykkesforsikring, Sygeforsikring, Begravelsesforsikring og Arbejdsløshedsforsikring samt 100 Kr. for hvert Barn ud over 1 Barn. Socialministeriet har hidtil ikke kunnet fradrage disse Beløb — man siger jo rent ud i Bemærkningerne, Side 128 i Betænkningen, at der ikke har været Adkomst dertil hidtil —, men naar man saa foreslaar en Ændring, hvorefter disse Beløb, som man skønner ligger mellem 80 og 200 Kr., kan fradrages, saa siger det sig selv, at det betyder i Penge en ikke helt ringe Udvidelse, maaske større end det tilsyneladende ser ud til, thi naar man løfter Indtægtsgrænsen og udvider Fradragsreglerne, saa vil det i Virkeligheden sige, at man brænder Lyset fra begge Enden, og det vil have til Følge, at Udgifterne vil vokse og vokse ikke saa lidt. Der er en Række andre Ændringer, jeg ikke vil gennemgaa, fordi en Gennemgang af Ændringer af den Beskaffenhed er et udpræget Udvalgsarbejde, hvor man er nødt til at have den originale Socialreform ved sin Side for at blive klar over Betydningen og Rækkevidden af de enkelte Ændringer, saa jeg vil kun nævne nogle enkelte af disse Spørgsmaal.

Forslaget til en Ændring af § 18 om Sygeplejen i Kommunerne er jo motiveret ved Tilfælde fra det praktiske Liv, idet Sogneraadsforeningerne har sagt, at det var bedre at faa en praktisk Løsning af dette Spørgsmaal, saa at man kunde anvende et Beløb af indtil 50 Øre pr. Indbygger til Sygepleje, idet den kommunale Sygepleje optog den Opgave at bringe Hjælp i de Trangstilfælde, hvor Sygekassens Sygeplejersker ikke kunde virke, og at man saa i Stedet for at have Beregninger frem og tilbage fik Lov til at anmelde to Trediedele af det faktisk anvendte Beløb, op til 50 Øre, til mellemkommunal Refusion. Jeg har hørt noget om, at der paa